तानि षट्कर्मोपकरणानि भविष्यन्ति। इत्यवधार्य तस्योपरि कुठारमु
द्यतवान्। अथ तत्र वृक्षे कश्चिद्व्यन्तर आसीत्। तेनाभिहितं। भो
ममाश्रयो ऽयं पादपः। तत् सर्वथा रक्षणीयः। यतो ऽहमिह समुद्र
कल्लोलसंस्पर्शशीतलानिलस्पृश्यमानशरीरः परमसुखेन तिष्ठामि। कौ
५ लिक आह। भो तदहं किं करोमि। दारुसामग्रीं विना बुभुक्षया
पीड्यते मत्कुटुम्बमिति। तस्मादन्यत्र शीघ्रं गम्यतां। अहमेनं कर्ति
ष्यामि। व्यन्तरो ऽब्रवीत्। भो तुष्टस्तवाहं प्रार्थ्यतां किञ्चिदभीष्टं।
रक्ष पादपममुमिति। कौलिक आह। यद्येवं तर्हि स्वगृहं गत्वा
स्वमित्रं पत्नीं च पृष्ट्वा समागच्छामि। ततस्त्वया देयं। अथ तथेति
१० व्यन्तरेण प्रतिपन्ने कौलिकः प्रहृष्टः स्वगृहं प्रति निवृत्तो यावदधि
ष्ठाने प्रविशति। तावन्निजसुहृदं नापितमपश्यत्। आह च। अहो
मित्र मम कश्चिद्व्यन्तरः सिद्धः। तत् कथय किं प्रार्थये। नापित आह।
भद्र यद्येवं तद्राज्यं प्रार्थयस्व। येन त्वं राजाहं तव मन्त्री द्वावपीह
लोके सुखमनुभूय परलोकसुखमनुभवावः। उक्तं च।

१५ राजा दानपरो नित्यमिह कीर्तिमवाप्य च।
तत्प्रभावात् पुनः स्वर्गे स्पर्धते त्रिदशैः सह ॥ ५० ॥

कौलिक आह। भो मित्र भववेवं। परं पत्नीमपि पृच्छामि। नापित
आह। न हि स्त्रीभिः सह मन्त्रयितुं युज्यते। उक्तं च।

भोजनाच्छादनं दद्यादनुकालं विशेषतः।
२० भूषणाद्यं च नारीणां न ताभिर्मन्त्रयेत् सुधीः ॥ ५१ ॥

तथा च। यत्र स्त्री यत्र कितवो बालो यत्र प्रशासिता।
तद्गृहं क्षयमायाति भार्गवो ह्येदमब्रवीत् ॥ ५२ ॥

किञ्च। तावदेव प्रधानं स्यात् तावद्गुरुजने रतः।
पुरुषो योषितां यावन्न शृणोति रहो वचः ॥ ५३ ॥

२५ एताः स्वार्थपरा नार्यः केवलं स्वसुखे रताः।